# اجماع امامیه بر جواز عمل به قرائات و تفسیر روایت «سبعه احرف»

> وقال الشيخ السعيد أبو جعفر الطوسي، قدس الله روحه: هذا الوجه أملح لما روي عنهم عليه السلام، من جواز القراءة بما اختلف القراء فيه، وحمل جماعة من العلماء الأحرف على المعاني والأحكام التي ينتظمها القرآن دون الألفاظ. واختلفت أقوالهم فيها، فمنهم من قال: إنها وعد ووعيد، وأمر ونهي، وجدل وقصص، ومثل، وروي عن ابن مسعود عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم أنه قال: نزل القرآن على سبعة أحرف:

**«وقال الشيخ السعيد أبو جعفر الطوسي، قدس الله روحه»؛** همان عبارتی است که گفتیم تا به امروز چشم ما ندیده بود، چشم صاحب مجمع آن را دیده است. اما طوری بیان کرده که وقتی به آن نکته توجه می‌کنید، تازه این را می‌بینید.

**«وقال الشيخ السعيد أبو جعفر الطوسي، قدس الله روحه هذا الوجه»**؛ این وجه اخیر که هفت نوع وجوه قرائات است، که یکی از آن‌ها زیادت و نقصان است، یکی از آن‌ها تقدیم و تأخیر است و...**«أملح»**؛ که گفتیم همان «اصلح» است. چیزی که ما به آن توجه ندادیم ایشان توجه دارند. چرا «اصلح» است؟ **«لما روي عنهم عليه السلام، من جواز القراءة بما اختلف القراء فيه»**؛ چرا سبعة احرف را بر انواع اختلاف حمل کنیم؟ به‌خاطر این‌که اجماع امامیه هست که همه این‌ها جایز است. پس سبعة احرف یعنی جواز قرائت به انواع اختلاف قرائات. از همین‌جا هم هست که خودشان در مجمع، همان حرف شیخ را در ذیل وجوه اختلاف آورده‌اند. فرمودند «لوجودا فيه اختلافا كثيرا»، سه جور اختلاف است. دو جور آن در قرآن نیست. یک جور آن «تلائم في الحسن و هو اختلاف وجوه القرآن و الآيات و كلها حق و كلها صواب»؛ همه آن‌ها درست است.

---

بازبینی #2
ایجاد شده 15 آوریل 2024 16:06:11 توسط ... .
به روزرسانی شده 23 مه 2024 11:00:16 توسط ... .